

сж си ги принесли въ приселение то си іоште отъ Хиндистана въ Европѣ. Нека изслѣдоваме първо и видиме сама та рѣчь *Сурвакы* какъ е съставена и каквы значеня има, и тогава да дойдиме до сравнение то съ записаны тѣ въ самскриты тѣ книги, и съ творимы тѣ іоште и до днѣсь въ Хиндистанъ отъ тамошны тѣ народы исты обряды, кои сж съхранили старо то си вѣройсповѣданіе.

Коренаіа рѣчь на *Сурвакы* е *Суръ* отъ коѣ става прилагателно *Суровъ*. Българи тѣ казвѣтъ *суровъ хлѣбъ*, т. е. неупеченъ, и *сурово дърво*, т. е. неизсжхнало, іоште зелено. Освѣнь тыя, *Суръ* казвѣтъ и за *Сивъ пепеліанъ*, какъ то *суръ еленъ* т. е. сивъ еленъ (ругачъ, кошуть). Отъ това же прилагателно окончание на *овъ*, кое има значение притяжания на българскы іазыкъ, по особно ему свойство, съставѣтъ ся и имена на *акъ*, какъ то и отъ другы окончаня на *икъ*, *инъ*, кои давѣтъ на тѣхъ рѣчы едно по-силно и по-обшырно значение притяжания или съ другѣ рѣчы да кажиме *сѣбирания*, какъ то: *буръ*, *буріанъ*, *буріанакъ*, *камень*, *каменакъ* и друг., *суръ*, *суровъ*, *сурокакъ* и съкратено *сурвакъ*, отъ дѣ и нарѣчие то *сурвакы* на *ы*, [подобно нарицателно значение имѣюшты рѣчы имаме доста на българскы іазыкъ, какъ то на *застъскы*, на *отвъркы*, на *момины* и друг. млог., кои съ това окончание на *ы* значѣтъ нѣшто си обрядъ или обрядны дны]. Отъ *сурокакъ* же става *сурвакникъ*, кое значи чловѣкъ кой служи *Суру* или *Суроваку*, и дѣйствително онѣй-зи кой то ходѣтъ та испълнявѣтъ въ него день вышеописаня обряды зовѣтъ ся *сурвакници*, а дрѣнова та вѣйка съ коѣ *сурвакжтъ*, зове ся *сурвакница*, какъ то видѣхме. Отъ сичкы тыя видѣхме чи отъ той-зи корень *суръ* съставени тѣ рѣчы сж сички по свойству българскаго іазыка правилно произведени, какъ то и двойно то значение на таѣ рѣчь *сур*, *суровъ*=зеленъ и неупеченъ, и *сур*, сивъ, пепеліанъ. Нъ освѣнь тыя значеня рѣчь та *сур* има и значение *свѣтълъ*, коіа рѣчь ся находитъ въ Зандскы іазыкъ *Зур* и значи свѣтла, свята вода, коѣ сж имали стари тѣ Занди и въ коѣ сж потапіали новообращаюшты ся на нихнѣ тѣ вѣрѣ. На Самскритъ іазыкъ има рѣчь *Soura*=свѣтлый, и *A-soura*=не-свѣтлый съ *a* отрицателно. На нашъ българскы іазыкъ сжшти почти ней съотвѣтствующы рѣчы имаме *Жур* или *Жар*, свѣтлость, а въ рѣчь тѣ *Зур-а*=свѣтлость, какъ то си го изговаря нъродъ, (въ писменнѣй іазыкъ *Зора*=свѣтлость), ся види іавно съхранена старобългарска та рѣчь *Зур*, *Зур-а*. Штото отъ сичкы тѣ тыя дохождамы до истинно то заключение чи рѣчь та *Сур* е равна съ рѣчь та *Сива* и съ рѣчь тѣ *Зур*=свѣтлый. А Македонскѣй поздравъ: *Сива*, *Сива Василица* и проч. потвърдѣва намъ неоторимо чи той-зи Богъ, кому ся е творило тържественъ празникъ на новѣ годинѣ и ся твори іоште и до днесъ въ общѣ отъ Българскаго народа, не е другы нѣ *Сива* индійскѣй Богъ, едно отъ индійско то *тримурти* трыличіе, *Брахма*, *Вышну* и *Сива*.